

heder for at give en Bestemmelse om Rehabilitation i dette Tilfælde. Rehabilitationen vilde jo nemlig komme til at angaae et Factum, som ikke antages at være beviist. Det Tilfælde, som den ærede Taler sigtede til, var jo nemlig et saadant, hvor den Paagjældende havde været under Forsjøgelse for et vist Delictum, men var bleven frifunden, fordi dette Delictum ikke var beviist. Det staaer for mig tvivlsomt, om det vil være muligt at finde en Form, som kan udtrykke denne Tanke, men jeg skal imidlertid gjerne gaae ind paa den og bidrage den Smule, jeg kan, til at faae en saadan Tanke formuleret. Dog maa jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at for den største Deel af dem, der ere frifundne for videre Tiltale, troer jeg, man noget kan berolige sig med Hensyn til den Betragtning, at det dog er urimeligt, at de skulle stilles mindre godt end de, som ere blevne dømt. Jeg troer nemlig, at disse i de allerfleste eller idetmindste i mange Tilfælde ville være Personer, om hvis Gresopreisning der ikke set vil kunne blive Tale, idet de for den overveitende Deel høre til disse meget forstolte og forhærdede Personer, som man ikke engang har kunnet bringe til det første Stadium af den aandelige Tilstand, i hvilken de dog maatte være bragte, naar der skulde være Tale om at rehabilitere dem, nemlig dertil, at de vare komne til Erkjendelse af, at de havde forbrudt sig, og til Erkjendelse af, at det første Skridt til at gjøre det godt var at tilstaae og gjøre, hvad de kunde, for at udslutte Følgerne af Forbrydelsen. Jeg indrømmer naturligviis, at der er Andre, om hvem Sligt ikke gjælder, og der er jo Noget i den Tanke, at man maa paafee, at ikke en enkelt Ustyldig kommer til at lide, om ogsaa ni Skyldige derved skulde blive noget bedre farne, end de burde være. — Det tredje Punkt, som den ærede Taler meente, man burde tage under Overveielse, var, om det ikke vilde være vigtigt at fremkomme med et Lovforslag, hvorved det hele Begreb om Frifindelse for videre Tiltale blev ophævet. Jeg har ikke Noget tilovers for dette Begreb, saaledes som det er blevet uddannet, og jeg har ikke den ringeste Tvivl om, at den ærede Taler var fuldkommen correct, da han meente, at der

kun burde være Tale om „Skyldig“ eller „Ustyldig“. Jeg har ogsaa den fulde Overbeviisning, at det vil være et af de Punkter, som ville blive omændrede ved Omorganisationen af den criminelle Retsspleie; men jeg skal dog henstille, hvorvidt der kan tillægges dette Punkt en saadan Betydning, at det allerede nu burde gjøres til Gjenstand for en Afgjørelse fremfor alt det Andet, der hører til Organisationen af den criminelle Retsspleie.

De to andre Punkter, som de ærede Talere bragte paa Bane, det ene om den Plet, som kom til at hvile paa en Mand derved, at det efter den Tid, da Forbrydelsen kunde påtales og dømmes, blev opløst, at han havde begaaet en saadan, og det andet, som er det, der omhandles i §§ 57 og 58 af Straffeloven, hvor en Forbrydelse ikke bliver belagt med nogen Straf ved Dommen, ere jo Punkter, som kunne fortjene at komme under Overveielse. Jeg troer imidlertid ikke, at den Mand, som er i et saadant Tilfælde, naar han kan godtgjøre at have ført en hæderlig Vandel i den lange Arrække, som er hengaaet, siden han begif Forbrydelsen, kan siges i den offentlige Mening egentlig at være plettet eller berhyttet, og det Samme vil jo i Reglen, skjøndt ikke altid, det indrømmer jeg, ogsaa gjælde i det Forhold, som den ærede sidste Taler havde for Sie. — Hvad angaaer den Bestemmelse i § 4, som den ærede sidste Taler bragte paa Bane, da ville ærede Medlemmer jo vistnok, idet jeg tør forudsætte, at de have fulgt Sagens Gang i det andet Thing, være vidende om, at den er kommen ind ved en Overenskomst mellem det andet Things Udvalg og Ministeren. Den udtrykker forsaavidt det, som jeg lægger Vægt paa, som jeg nemlig vil have det udtalt i Loven, at det er et af de Momenter, som særlig maae komme i Betragtning, om Vedkommende har gjort Alt, hvad han kunde, for ligeoverfor den Private at udslutte Følgerne af den Forbrydelse, han har begaaet. Jeg er ganske enig med den ærede sidste Taler i, at det, at en Mand er fattig og paa Grund deraf ikke kan udrede Erstatningen, ikke bør forhindre ham fra at faae Gresopreisning; men jeg vil have det konstateret ved de Oplysninger, som skulle følge med Ansøgningen, at han har gjort, hvad han kunde.